

WILLIAM VOLTZ

Semeno zkázy

Knihovnička Perry Rhodan 119

Přeložil Jaroslav Kuťák

Scout materializoval uvnitř normálního vesmíru a s rostoucím zrychlením se blížil ke vzdálenému cíli. Scout nebyla žádná velká loď, její doutníkovitý korpus měřil v nejširším místě 30 metrů a byl téměř 100 metrů dlouhý.

Technicky vzato se jednalo o robotskou loď dokonalého typu, která dokázala letět úplně sama.

Neuplynulo ani deset vteřin poté, co se Scout vynořil z hyperprostoru, když automatický strážný dostal impuls, který ho probral k životu. Byl to kapkovitý útvar z lesklé oceli, vrněl jako spokojená kočka a sunul se po určené trase.

Náhle zastavil a z korpusu vyjely dvě teleskopické oči. Pak následovalo hmatové čidlo a zkontrolovalo poškozený kus kabelu. Nekonečně trpělivě a jemně vyšetřoval defektní místo a svá konstatování předával dál.

Scout nyní věděl, že jeho úkol je ohrožen. Loď registrovala katastrofu všemi svými elektronickými a počítačovými smysly. Scout zpomalil rychlost, až letěl mezihvězdným prostorem jenom ve volném pádu.

Uvnitř Scoutu existoval jenom jediný robot, který se mohl

volně pohybovat bez závislosti na celku. Budeme mu říkat Arthur.

Arthur byl na palubě lodi prakticky holkou pro všechno a v případě potřeby nahrazoval chybějící posádku. Zatím ho nebylo zapotřebí, protože vše probíhalo podle plánu. Stavitelé člunu si dobře uvědomovali, že mohou nastat situace, kdy si zabudovaná technika nedokáže poradit a kdy bude zapotřebí mobilní součásti - proto vyslali na cestu i Arthura.

Po krátké kontrole robot rozhodl, že závadu opraví.

Člověk by řekl, že tenhle robot je ošklivý. Připomínal převrácený člun, z jehož dna trčely nejrůznější přístroje, o jejichž funkcích by se pozemští vědci jistě dokázali celé hodiny dohadovat.

Scout nadále padal prostorem — osamělé, drobné vesmírné těleso, příliš malé, aby mohlo vést nějaký kosmický výzkum. Ale přesto mělo specifický úkol, jehož plnění už zneklidnilo část Galaxie.

Arthur nedošel až na konec chodby, protože dorazil jen k šachtě a snášel se dolů antigravovým výtahem. Počkal, až se před ním otevrou dveře, a vstoupil. Po deseti minutách byl u výchozího bodu automatického strážce. V první chvíli to vypadalo na velký problém, protože cesta strážce byla pro robota takových rozměrů příliš úzká.

-
Ovšem právě nyní se ukázalo, že Arthurovi stvořitelé mysleli na všechno.

Arthur se rozdělil. Odložil dvě boční Části těla, zvolil nástroje, které považoval za potřebné, a upevnil je ke zbytku svého korpusu. Strážce, odsouzený k čekání, visel na konci kabelu.

Nyní se Arthur mohl pohnout kupředu. Zakrátko byl u poškozeného místa.

Okamžitě se pustil do práce. Arthur byl geniálně zkonstruován, což také dokázal tím, že defektní místo opravil za ne

celých osm minut. Pak stáhl chapadla zpět a pohyboval se zpátky k výtahu. O něco později stál opět na svém původním místě, v jakési nádobě, zapuštěné do stěny. Byl zbaven energie a jeho mechanismy zchladly. Elektronická zábrana ho za' blokovala a Arthurovy funkce klesly na nulu.

Robot zahájil novou klidovou fázi.

Tentokrát však měla trvat jen krátkou dobu.

Scout zapnul pohonné agregáty a znovu zrychlil. Nacházel se na okraji hvězdokupy M13 a byl momentálně 31 900 světelných let daleko od Země, tedy od planety, o jejíž existenci počítačová paměť lodi nic nevěděla.

Tahle loď nebyla stvořena lidskou rukou a její úkol byl příliš neobvyklý, než aby jí ho dali lidé.

Pozorovatel lodi přijímal záři nejbližších hvězd. Všechny zjištěné údaje okamžitě odcházely do paměťových bloků. Paměť vybírala z deseti zaměřených sluncí a jejich soustav. Rozhodnutí padlo na nevelké rudé slunce, které podle všeho muselo disponovat planetami. Pravděpodobnost byla velická, větší mez u ostatních devíti hvězd.

• Scout změnil kurz a namířil si to k rudému slunci. Přístroje registrovaly existenci pěti planet tohoto slunce. Každá z nich musela být pečlivě prověřena, protože Scout nehledal jenom pouhé planety, ale měl za úkol vyhledávat světy s kyslíkovou atmosférou a průměrnou teplotou nejméně 14 stupňů Celsia.

Scout navštívil již bezpočet planet, aniž by měl úspěch. Nyní pronikal do malé soustavy, aby se přiblížil k planetě, která odpovídala jeho požadavkům.

^ A ^

Když se otec Chestera MacDowella rozhodl, že vyśle syna na politickou dráhu, narazil na dvě překážky. Zaprvé to bylo

Chesterovo úplné vybuchnutí na diplomatické půdě, protože mladík se ne a ne chovat jako džentlmen. Pořád jaksi spíš připomínal kanadského dřevorubce. Druhou překážku tvořil fakt, že se Chester sám tvrdošíjně bránil. Nechtěl se stát politikem a tak nebylo divu, že jeho hvězda na politickém nebi pohasla dříve než se stačila rozzářit.

Chesterův rozčilený otec mu okamžitě zarazil přísun peněz a vysvětlil neposlušnému synovi, že je na Čase, aby se postavil na vlastní nohy.

Toho dne Chester klopýtl a propadl se až do suterénu společenského žebříčku. Žil tak celý rok. Kolena a lokty se mu draly ven z omšelé látky a velmi rychle zhubl. .

Neustále ho odevšad vyháněli, protože žil a choval se jako tulák.

A pak už toho měl dost. Předsevzal si. Že se stane vědcem. Kdyby však v tu dobu někomu prozradil své rozhodnutí, každý by se mu vysmál.

Ale o šest let později se Chester MacDowell stal Šéfem oddělení pozemského výzkumného ústavu pro mimozemský život. Byl stále ještě hubený jako tříška a jen zřídka kdy se usmál. O uplynulých šesti letech s nikým nepromluvil.

Po společenském žebříčku vystoupal příčku za příčkou nahoru a krok za krokem se stával tvrdším a zkušenějším.

Už se nejmenoval pouze Chester MacDowell.

Jeho jméno bylo napsáno malými černými písmeny na vnější straně dveří jeho kanceláře:

Dr. Chester MacDowell!

^ A ^

Na širokém okenním parapetu stálo jasné ozářené akvárium s jedinou rybkou, která bez hnutí trčela mezi rostlinami. Ryb

ka byla stará a ošklivá a jmenovala se Shelby. Nikdo nevěděl,-proč si Dr. MacDowell drží to ošklivé zvíře, ale neodvažovali se ho na to zeptat. , .

Když do kanceláře vstoupil Joe David a podíval se na rybu, pomyslel si: Ještě žije!

Pak se otočil k MacDowellovi.

„Ano, Davide?“ zeptal se šéf oddělení.

Joe David vyndal z podpaží složku jakýchsi papírů a podal ji šéfovi.

„Jedná se o Azgolu, pane,“ řekl. „Dostali jsme první výsledky od počítačového Regenta Arkonu. Budete zírat, je tam spousta zajímavých novinek.“

„Děkuji vám, Davide,“ suše opáčil MacDowell. „Zavolám vám, kdybych vás potřeboval.“

Chester MacDowell sklapl akta, na kterých bylo napsáno Azgola. Azgola byla planeta, na které se před nedávném odehrály podivné události. Rozšířila se tam rostlina, podobná mechu, jejíž výtrusy obsahovaly neskutečně velké množství živin a domorodí Azgolané je vdechovali. Z hubených Azgolanů se velice rychle stávaly neforemné/nepohyblivé hroudy sádla, kterým hrozilo zadušení a smrt. Přitom vůbec nejedli. Proto , museli být evakuováni z rodné planety.

Vědecké týmy Země se pak zabývaly studiem podivného druhu mechu a jeho výtrusů. Tento objev zároveň představoval velký pokrok, protože umožňoval výživu lidem i na planetách, které nebyly z nejrůznějších příčin schopny produkovat dostatek potravin.

Zatím však Šlo pouze o plány do budoucna.

„Vidíš, Shelby,“ řekl MacDowell své rybce, „ty jsi před výtrusy v bezpečí, protože pod vodou se nemohou pohybovat. Nehrozí ti tedy žádné nebezpečí, i kdybychom ten mech rozmístili po celé Zemi.“

Shelby se ztěžka pohnul a mamě se rozhlížel po nějaké vodní mšici, kterou by mohl spolknout.

Dr. MacDowell držel v rukou zprávu z Arkonu. Gbnozal Vliil. se snažil zjistit, jestli existuje nějaká souvislost mezi objevením neznámého druhu výživného mechu a nedávným přistáním dvou naprosto neznámých lodí na Azgole. Biologové totiž tvrdili, že prozkoumávaný mech nemohl nikdy být přirozenou součástí vegetace Azgoly.

MacDowell začal cist. . „Sakra!" řekl po chvíli.

Zapnul videofon a na monitoru se mu ukázal Joe David:
„Ano, pane?" : , . ' -

Pokud doufal, že hudebným moci znovu vstoupit do šéfovy kanceláře, pak musel být hořce zklamán, protože doktor pouze řekl: „Chci spojení s Terranií, Davide. Pokuste se dostat k videofonu někoho z vůdčích osobností, nejlépe samotného Rhodana." ' .

David sraštil Čelo a zamyšleně se díval na malý reproduktor.

„Máte na mysli Administrátora, pane?" zeptal se nakonec.

MacDowell řekl: „Davide, pokud budete pořád chtít od svého nadřízeného vysvětlení, zůstanete navždycky ve svém má-, lem předpokojí a nikdy nepostoupíte výš."

Joe se začervenal a vyhrkl; „Ano, pane." , Chester MacDowell se pak znovu pustil do studia dokumentů. Výsledky počítačového Regenta byly přesné, ale šestý smysl mu říkal, že chybí něco rozhodujícího. V té zprávě byla díra. Jakkoli namáhal mozek, nenašel nic, co by to mohlo být.

Podvědomě cítil něco, nač už málem zapomněl. Vzpomínal si totiž na zvláštní pocit, který měl ve starých tuláckých Časech vždycky v okamžiku, když se blížila policie, aby ho vyhnala z města.

Reginald Bull si zívá, uvelebil se v křesle a dal si nohu přes nohu. Sáhá do kapsy, vyndal vitaminový bonbón a se zřejmým požitkem si jej strčil do pusy.

„Já bych mnil," řekl štíhlému muži za stolem, „že tu věc bereš nějak moc tragicky, Perry. Zprvu jsme si mysleli, že na Azgole řadí nějaké další pomatené] majitel buněčného aktivátoru, ale pak se zjistilo, že kult Baalolu s tím vším nemá nic společného."

Rhodan na něj pohlédl úkosem a poklepal na akta, která před ním ležela na stole.

„Počítačový Regent objevil řadu velice zajímavých věcí. Podle jeho propočtů se v naší Galaxii pohybují nejméně tři lodě, které nesledují žádný určitý úkol. Zaprvé to je malá válcovitá loď o průměru jednoho sta metrů. Objevila se i na Azgole, ještě předtím, než tam začal růst mech. Podle Regenta to byla jakási pátrací loď, která měla za úkol vyhodnotit prostředí."

„Jako u starších Indiánů," zamumlal Bully.

„Druhá loď," pokračoval Rhodan, „je podstatně větší. Pokud se můžeme spolehnout na údaje Azgolanů, pak má v průměru dva tisíce metrů. Podle Regenta je to loď, která seje mech."

„Seje mech," bručel Bully. „To je mi hrozně divný. Proč by to někdo dělal? Vždyť s těma živinama by se dal dělat spis superobchod! Myslíš, že přiletěl nějaký neznámý dobrodinec, kterej se vynoří všude tam, kde lidi vypadají podvyživeně?"

Rhodan si urovnal papíry a řekl: „Dobrodinci to zcela určitě nebudou, protože Regent zjistil. Že musí existovat ještě třetí loď."

„Kdo seje, musí taky sklízet," poznamenal Bully.

„Zcela správně, takže se vesmírem potuluje ještě jedna loď,

kteřá se stará o sklizeň. Logicky se musí brzy objevit na Azgole, protože tam je mech už zralý."

Nějaká neznámá civilizace se tímto fantastickým způsobem snažila vyřešit problémy s výživou, to bylo Rhodanovi jasné. Ovšem nevěděl nic o tom, kdo. " ' - .

„Kopie těchto dokladů šla doktoru MacDowellovi, šéfovi oddělení výzkumu mimozemských civilizací," vysvětloval Rhodan.

„MacDowell... to jméno jsem nikdy neslyšel," řekl Bully.

„Nepracuje u nás dlouho, ale už má slušné výsledky."

V reproduktoru to cvaklo a na monitoru se ukázala tvář muže v uniformě.

„Copak je, seržante?" zeptal se Rhodan.

„Centrála se ptá, jestli smí propojit, pane. Hlásí se jistý Dr. MacDowell."

„V pořádku, Kelly," souhlasil Rhodan. „Zaved'te ten hovor do mé kanceláře."

'Muž, který se pak objevil na obrazovce, vypadal jako starý voják. Jeho šedivé, nakrátko ostříhané vlasy ještě umocňovaly tento dojem.

„Děkuji vám, pane," řekl Dr. MacDowell příjemným hlasem. „Jmenuji se MacDowell."

Rhodan přikývl a pozvedl složku s nadpisem Azgola.

„Vím, proč se mnou chcete mluvit, doktore."

„Pane, pokud výpočty a odhady počítačového mozku na Arkonu souhlasí, brzy musíme počítat s tím, že se v soustavě Až" góly objeví sklizňová loď. Myslím, že si to také uvědomujete, pane, ale já z toho mám hrozně divný pocit."

„Jak to myslíte?" zeptal se Rhodan.

„Přemýšlejte o tom, jakým způsobem bude sklizňová loď pracovat. Naši odborníci zjistili, že se výtrusy nedají sklízet či extrahovat. Výtrusy jsou mikroskopicky malé, vylétávají po

měrně rychle z mateřského mechu a stávají se životaschopnými teprve v teplé, vhodné atmosféře. Nechápu jak si se sklizní těchto mikročásteček může poradit kosmická loď. Ale pokud se nějaká taková skutečně objeví, můžeme se pomalu připravovat na nepříjemné překvapení."

„Já navrhuju, abysme ty mechy zničili kyselinovým deštěm," ozval se Bully.

„K takovému drastickému opatření není důvodu," odporoval Rhodan. „Evakuovali jsme domorodce. Jsou na jiné planetě. Kromě našich odborníků a agentů na Azgole už nikdo není. Pokud se chceme dozvědět, co a proč se stalo, pak musíme vyčkávat."

Dr. MacDowell řekl: „Promluvil jsem si s nejznámějšími ekology této oblasti a zeptal jsem se Jich, jakým způsobem by sklízeli mikrovýtrusy, ale žádný to nevěděl."

„Co když ta sklizňová loď ale nikdy nepřiletí?" namítl Bul-
íy-

Perry Rhodan pokrčil rameny.

„Přiletí," řekl jen.

Když rozhovor skončil, MacDowell vstal od stolu a opustil kancelář. Joe David v předpokoji vypadal zničeně: „V hale na vás někdo čeká, pane..."

„Kdo?" zabručel MacDowell.

David opatrně volil slova. Nechtěl, aby se na něj šéf znovu rozzlobil. „Nechtěl mi své jméno říct, pane. Tvrdil, že to není důležité."

„Zmínil se aspoň o důvodu návštěvy? S jakým projektem má co do činění?"

„Nikdy jsem ho neviděl, pane."

MacDowell znovu zabručel a opustil předpokoj. Vyšel na chodbu a namířil si to k výtahu, který ho pak svezl dolů do haly.

Na opačném konci haly na nepohodlné lavici seděl starý muž. Když se k němu MacDowell blížil, muž vstal. Opíral se o hůl a měl bílé vlasy, jak bylo vidět, když si sundal kožesinovou čepici.

Jenom nějaký stařec, pomyslel si MacDowell poněkud zklamaně. Čekal někoho v souvislosti s výzkumem, který právě prováděl.

Když se zastavil, starý muž řekl drsným hlasem: „Hledal jsem tě šest let, Chestere. Teď jsem tě našel.“

Chester MacDowell přimhouřil oči.

„Dobrý den, otče,“ řekl klidným hlasem.

^^^

Scout prozkoumával pátou planetu hodně dlouho. Pokud v této soustavě bylo vůbec někde vhodné místo pro vyšetí, pak pouze na páté planetě. Jednalo se o mladý kyslíkový svět s vysokými teplotami a odpovídající faunou a flórou.

Scout analyzoval atmosféru planety a životní podmínky na pěti různých místech, pak povolal sondy zpět na palubu a vyhodnocoval jejich nálezy.

Podle pozemského měření času Scout kroužil kolem planety šest dní než se rozhodl, že je vhodná. Když dospěl k tomuto závěru, vyhodnocovací a zaměřovači přístroje na jeho palubě utichly.

Všechno bylo jasné.

Scout objevil využitelnou planetu, jeho úkol byl splněn. Nyní musel udělat pouze jedno: musel dát vědět druhé jednotce.

Těžký křižník GOLF OF MEXICO prováděl rutinní let, což se projevovalo tím, že posádka hrála šachy nebo karty. Křižník zaujímal strážní pozici ve hvězdokupě M1 3 a jeho zaměřovači přístroje neustále ohmatávaly okolní prostor.

Nic se nedělo.

Poručík Roger Yassord se tvářil kysele, když vstupoval do velínu. Velitel lodi major Ankenbrand na něj překvapeně pohlédl.

„Co je to s vámi, Rogere? Už šest hodin máte příležitost bavit se, a nic?“

Yassord se ještě více zamračil-

„Přišel jsem o celé jmění, pane," vysvětloval.

„Vy jste hrál s mužstvem?“

„S mužstvem ne, pane, se seržantem Schmidtem.“

„Se Schmidtem?“ nevěřícně se zeptal Ankenbrand.

„Ano, pane." ' ,

Major Ankenbrand zakroutil hlavou.

„Kolikpak Jste prohrál?“

„Ani se neptejte, pane... Přišel Jsem se vás zeptat, jestli mi zaplatíte přesčasy, abych vydělal dvojnásobek běžného platu a mohl splatit dluhy..."

Major vstal a poklepal svému podřízenému prstem na hrud': „Rogere, tohle byl zatím ten nejzákeřnější trik, s jakým jsem se kdy setkal. Přesčasy vám nepovolím! Nestrpím, aby někdo pracoval déle než šest hodin.“

„A já myslel, že mi to vyjde, pane," pousmál se Yassord. • Major se taky usmál, když se ozval spojař. Vzrušeně volal;
„Pane! Přijímáme zprávu!“

„Z Terranie?“ zeptal se major s nadějí v hlase.

„Ne, pane! Impulzy nejsou řízené. Nejsou určené pro nás. Nedokážu je vyhodnotit!“

Ankenbrand a Yassord si vyměnili krátké pohledy a Yassord pobaveně dodal: „Právě vám uplynula pracovní doba, pane.“ „Odkud přicházejí ty impulzy, Pendermanne?“ vyhrkl major. Spojář pokrčil rameny. „Odněkud z hvězdokupy, pane.“ „To nám moc nepomůže,“ zlostně namítl Yassord. Pendermann se vrátil do centrály. Oba muži ho následovali. Tam ukázal na určitý monitor a řekl: „Podívejte se, pořád dokola stejný impuls.“

„Vy myslíte, že je opakován?“ zjišťoval major Ankenbrand. „Ano, pane. Vypadá to, jako by se někdo dostal do nouze a jakoby vysílal jenom jeden zaměřovači signál, aby vzbudil pozornost případných zachránců.“

„To zní trochu fantasticky,“ mínil major. „Jak by mohl někdo doufat v záchranu, když vysílá nedešifrovatelné signály? Ne, já nemyslím, že by se mělo jednat o nouzový signál,“ „Máte nějaký nápad, pane?“ chtěl vědět Yassord. „Ano,“ přikývl Ankenbrand. „Myslím si, že někdo chce podat zprávu. A protože ji považuje za nutnou, vysílají pořád dokola.“ „To znamená...,“ začal Yassord.

„To znamená, že musíme okamžitě informovat hlavní stan,“ dokončil větu major.

Cistě náhodou zrovna ve stejnou dobu zachytil neznámé impulzy i počítačový mozek Arkonu a vládce Arkonu Atlan o tom informoval Rhodana. Administrátor porovnal obě hlášení a uznal, že nemůže jít o žádný omyl. O minutu později začal jednat.

^^^

„Jsou to pořád stejné impulzy,“ konstatoval Bully. „Nedokážeme je ani rozluštit ani identifikovat, protože se očividně nejedná o text, nýbrž o určitý znak, který nedává smysl.“

„Zcela správně," souhlasil Allan D. Mercant. „Ale musí existovat někdo, kdo těmhle znakům rozumí. Perry jedná zcela správně, když se snaží zaměřit stanoviště vysílačky."

Nastoupili do malého elektrovozu a Bully uvolnil brzdu. Mercant na něj nedůvěřivě pohlédl.

„Jedťe opatrně," požádal.

Bully však snad ani neposlouchal, protože se otočil a řekl: „Budeme potřebovat několik lodí, jestli chceme najít původce signálů. Co když ale přestanou vystlat?"

Mercant se křečovitě držel, když Bully rozjel vůz na maximum.

„Budeme muset být rychlejší," poznamenal šéf rozvědky. „Slyšíte, Bulle, opravdu-musíme uhánět s větrem o závod?"

Bully však filozofoval: „Čuchám zajímavou akci- Myslím, že to bude mít něco společného s tím vysoce výživným mechem. Konečné se zase dějou věci."

-Ÿ- ^ ^

„Pokusíme se zaměřit tu cizí vysílačku ze tří stran," vysvětloval Rhodan. „Právě jsem vydal malé jednotce rozkaz ke startu. Na projektu se bude podílet Atlan a vyšle několik robotských lodí. Tímto způsobem se nám snad podaří najít stanoviště vysílačky brzy."

„Jedno bych chtěl vědět, Perry," požadoval Bully. „Proč máš o tu neznámou vysílačku takovej zájem? Co si o tom všem myslíš? Máš nějakou představu?"

„Ano," potvrdil Rhodan.

Ale to bylo všechno.

^ ^ ^

Hudba zněla tlumeně z malého pódia, postaveného vzadu v místnosti. Několik párů se vlnilo v jejím rytmu. Mezi stolký nehlučně přecházeli číšníci ve fracích.

Ernst MacDowell se zastavil a otočil se k synovi;

„Ty chodíš do takových podniků, Chestere?“

„Tenhle je tady nejlepší," řekl Chester. „Támhle naproti je ještě volný stůl."

Mladého MacDowella zdravili lidé ze všech stran. Seděl tam i Joe David v přítomnosti mladičké blondýnky.

MacDowellové se posadili a objednali si.

„Nechal jsem se informovat o tvé práci," řekl starý muž. „Dnes už vím, že jsem tenkrát udělal chybu a rád bych ji nyní napravil."

Chester se podíval otci do očí a mlčel.

„Baví tě práce v tom institutu? Opravdu tě zajímá práce s mimozemskými civilizacemi?" ••

Číšník přinesl dvě sklenky a Chester se ,s:chutí napil.

„Je fascinující," odpověděl. „Neumím si představit, že bych měl někdy dělat něco jiného."

„Nepřeješ si sám někdy letět na některou z těch planet?"

Chester MacDowell nejdříve nechápal smysl otázky, navíc ho rozhovor začínal znervózňovat, ačkoliv nevěděl proč.

„Jsem vědec," řekl, „žádný kosmonaut." •-

Starý muž tiše opáčil: „Co bys dělal, kdybys dostal příležitost letět do vesmíru?"

„Udělal bych to," odpověděl jeho syn bez-sebemenšího zaváhání.

-

Stařec vstal a Chester pocítil hrdost, když k němu vzhlédl.

„Jsem bohatý muž," řekl Ernst MacDowell, „dokonce velmi bohatý, příliš bohatý, než abych své peníze dokázal utratit. Proto jsem ti koupil vesmírnou loď, Chestere."

„Tatí!" ujelo vědci.

Ernst MacDowell vzal do ruky hůl a podíval se k hudbě, jako by si chtěl zatančit, ale přitom věděl, že to už nesvede.

„Není nijak veliká," řekl, „ale je tvoje."

S těmito slovy se obrátil a odcházel z lokálu. Jeho syn zůstal sedět a díval se za ním. Bylo to naposledy, kdy Chester MacDowell svého otce viděl. Příštího dne mu poštovní kurýr doručil doklad o vlastnictví lodi. Starý MacDowell myslel na všechno. Syn dostal dokonce i povolení ke startu a přistání na všech svobodných planetách Sluneční říše. Loď byla ve všech dokladech zaznamenána jako výzkumná.

Chester kromě úředních dokumentů našel v obálce ještě malý list papíru. Někdo na něj neklidnou rukou napsal:

Tvá loď je velice rychlá - velice - snad se ti s ní podaří dohnat uplynulých šest let.

^ A ^

Bully udeřil pěstí do stolu až to zapraštělo. Šéf jednotky mutantů John Marshall se tomu pobaveně zasmál a Gucky vycenil hlodák.

„Máme ho!" vyhrkl Bully. „Přátelé, tohle je důvod k oslavám!"

-

„K práci," opravil ho Rhodan.

„Bez práce nejsou koláče," přísně poznamenal Gucky a pohledem pokáral Bullyho. Bull si právě představoval velkou pánev, ve které by se myšob Gucky měl smažit.

Rhodan zvedl list papíru a přilákal Bullyho pozornost. Gucky s úlevou zafuněl.

„Podařilo se zaměřit tu cizí vysílačku," vysvětloval Administrátor. „Nás počítačový přítel z Arkonu okamžitě vyhodnotil všechny údaje a zjistil, odkud impulzy přicházejí.

Na okraji hvězdokupy M13 je rudé slunce, zaznamenané v

katalogu pod názvem Snarf. Snarf leží necelých 32 000 světelných let daleko. Krouží kolem něj pět planet, ze kterých druhá planeta je kyslíková. Nese název Snarfot." Odložil listinu na stůl a vážně se zahleděl na přítomné. „Snarfot je pravěkou planetou. Je jediná v soustavě, kterou lze označit za živou. Ovšem není tam žádná forma inteligentního života, takže odtud nemohou přicházet ani žádné signá-

•iy."

„To znamená, že se v blízkosti Snarfotu zdržují cizinci," konstatoval Mercant.

„Správně, Allane," souhlasil Rhodan. „Podle všeho půjde o kosmickou loď vysoce vyvinuté civilizace. Proto bude nutné, abychom operovali velmi opatrně. Část vesmírné flotily poletí do oblasti kolem Snarfu a Atlan vyšle robotské lodě."

Bully sraštil čelo.

„To bude ale vypadat jako vojenská akce, Perry," namítl. „Bylo by psychologickou chybou, kdybychom cizince vyzvali k boji."

„Máš úplně pravdu, Bully," souhlasil Rhodan. „Než tam pošleme lodě, naplánujeme všechny své kroky. Poletíme s IRON-DUKE napřed a porozhlédneme se."

„Máte v úmyslu využít v akci mutanty, pane?" zjišťoval John Marshall.

„Ano, Johnne," odpověděl Rhodan. „Považuji za správné vzít s sebou teleportery Guckyho, Cubaje a Kakutu. Kromě toho by neškodilo, kdyby nás doprovodili ještě i nějakí další členové jednotky, kteří nemají momentálně žádný důležitý úkol."

Chvilí přemýšlel.

„Možná by bylo dobré, kdybychom s sebou vzali ještě jednoho specialistu," řekl pak,

*

„Koho?" zeptal se Bully.

„Doktora Chestera MacDowella," řekl Rhodan.

IRONDUKE ukončila let mezi nicotou a existencí, vynořila se-z hyperprostoru a ocla se v blízkosti slunce Snarf.

„Nepoletíme přímo do soustavy, plukovníku," přikázal Perry Rhodan Epsaleranovi Jetému Claudrinovi, veliteli lodi. „Dokud nezjistíme, o koho se tady jedná, půjdeme na to opatrně."

„Vysílačka stále ještě pracuje, pane," řekl Claudrin a pohlédl na přístroje. „Pravděpodobněji nyní lépe zaměříme."

„Dobrá, Jefe, postarejte se o to. Kdyby se zdálo, že na nás chtějí zaútočit, okamžitě povolejte flotilu. Nechci se stát obětí překvapivého útoku."

„Miluju překvapení," ozval se Gucky, „mám pak sladší život."

Ale než na jeho poznámku stačil někdo zareagovat, od zaměřovačů se ozval major Krefenbac: „Hmotový zaměřovač má cíl, pane! Vesmírná loď ze soustavy Snarf! Zdá se, že se jedná pouze o jednu."

Posádka IRONDUKE začala vyvíjet horečnou činnost. Všichni rychle zaujali svá místa a buď vyčkávali v bojové pohotovosti, nebo vyhodnocovali získané údaje.

„Není to nijak velká loď, pane!" hlásil matematik Dr. Caři Riebsan. „Vyhodnocení ukazuje, že nemá v průměru víc než třicet metrů." •

„Impulzy Jednoznačně přicházejí z její paluby," oznamoval Krefenbac.

„Na co teda ještě vlastně čekáme, Perry?" vyhrkl Bully. „Podíváme se jí na zoubek, ne,?"

„Ne tak rychle, tlouštíku," usmál se Rhodan. Obrátil se na MacDowella, který celou dobu mlčky čekal vzadu ve velínu. »Co vy na to, doktore?"

„Pokud předpokládáme, že se jedná o nám neznámé bytosti, pak je pochopitelně těžké cokoli zjistit jen na základě předložených fakt. Mentalita těchto bytostí je nám neznámá. Ovšem alespoň fakt, že pracují s hypervysílačkami, může prozradit stupeň jejich úrovně. Přesto půjde jenom o domněnky, pane.“

„Klidně mluvte, MacDowelle," vyzval ho Rhodan.

„Dobrá, pane. Vysílací impulzy slouží informatice. Musíme předpokládat, že někde existuje přijímací stanice.“

„Vysílání je bez ustání opakováno už několik dní," připomínal Dr. Riebsam. „Pokud někde skutečně máme nějakou stanici, která signalizuje příjem, patrně by nebylo nutno dále vysílat.“

„To souhlasí," přiznal MacDowell. „Ale já si myslím, že vysílací loď na něco čeká. Protože v opačném případě by neměla důvod setrvávat na místě. Mohla by si klidně letět dál.“

Rhodan přikývl.

„Uděláme totéž -- budeme čekat.“

^^^

Spojem převzalo zprávu, že Scout našel vhodnou planetu. Zpráva pronikla až do útrob obří lodi, kde byla přijata veliteli. Velitelé nebyli živými bytostmi, nýbrž počítačově řízenými stroji, které navigovaly téměř dvoukilometrovou loď. Na rozdíl od palubních počítačů Pozemšťanů byli tito velitelé tři a každý z nich měl svého posla. Poslové představovali malá vydání Arthura z průzkumné lodi a byli v neustálém spojení veliteli.

Postupem času vznikla skurilní situace, se kterou si roboti nevěděli rady, protože s ní jejich programy nepočítaly.

Posel druhého velitele utrpěl menší škodu a nemohl plně vy-

konávat všechny instrukce. To znamenalo, že zbývající dva velitelé museli nastavit své posly na stejně pomalou činnost, jakou byl schopen provádět poškozený robot. Dokud se loď nedostala do blízkosti Scouta, aby Arthur opravil porouchaného posla.

Ovšem to nebylo všechno.

Každý z velitelů měl na starost jinou třetinu lodi. Vinou pomalosti poslů docházelo k různým přehmatům a zpomaleným reakcím. Například více než čtyřikrát bylo vysévací mužstvo zbytečně napojeno energií. Velitelé se sice snažili zhodnotit a opravit druhého posla, ovšem jeho závada nespočívala pouze v pomalosti, nýbrž i v nahodilosti úkonů.

Harmonie lodi byla silně narušena.

Scout nadále vysílal své signály. Přijímač je zachycoval a dával dál, ale posel číslo dvě pak dělal zmatky. Inteligentní bytost by odhadla, že práci čísla dvě by mohla vykonat například Trojka, ovšem počítačové programy pracovaly paličaté podle vymezení a to neodpovídalo potřebám skutečnosti.

Zmatek na palubě nakonec ukončila náhoda. Jednička opět zopakovala nové souřadnice a Dvojka se pohnula ke spínači. Byl to již neuvěřitelný 41 316. pokuse tentokrát konečně vyšel časové tak, jak to požadoval program lodi.

Její mocný korpus byl vržen do hyperprostoru a vynořil se v místě, kde na ni čekal Scout:

V soustavě rudého slunce Snarf!

^ A ^

Tři dny pozemského času uplynuly a i klidní členové posádky IRONDUKE začínali podléhat nervozitě. Tu malou loď přítomnost lineárního křížníku nijak nerušila. Dál si klidně vysílala ty, své donekonečna opakované impulzy. Další

pozorování prokázala, že cizinec krouží kolem druhé planety . •

- • . . . •

Třetího dne se Perry Rhodan osobně objevil v kajutě Dr. Chestera MacDowella.

MacDowell odložil knihu, ve které si dosud četl, a označil si místo, kde přestal. Pak vstal a čekal, co mu Rhodan chce.

„Už zase studujete, doktore?“ přátelsky se zeptal Rhodan.

MacDowell si uvědomil přívětivost šéfova hlasu.

„Tohle je jenom román, pane,“ řekl.

Rhodan se posadil na okraj postele. Měl na sobě prostou uniformu bez jakýchkoliv zbytečných odznaků hodnosti, protože se mu tyhle věci přičily. Nicméně i tak působil na vědce MacDowella silně.

„Uplynuly tři dny, doktore,“ začal Rhodan. „Lod’ ani nezměnila pozici, ani nepřestala vysílat do vesmíru signály. Co si o tom myslíte?“

„Nadále vyčkává, pane,“ mínil MacDowell a začal dlouhými kroky přecházet po místnosti. Když se podíval na Rhodana, bylo to téměř plaše. „Možná, že naše přítomnost zabraňuje jejich akci. Možná že Čekají, dokud nezmizíme.“

„To by bylo možné, ale umím si představit desítky dalších jiných důvodů,“ řekl Rhodan. „Každopádně tu nezůstaneme-trčet věčně. Stanovil jsem lhůtu dvou hodin. Pokud se do té doby nic nestane, vyrazíme ke Snorfotu a podíváme se na našeho neznámého přítele pěkně zblízka.“

„Co se stane, pokud se cizinec bude cítit ohrožen nebo pokud z nějakého důvodu začne útočit?“

Rhodan se usmál.

„Ve zbraňové centrále IRONDUKE máme docela schopného poručíka. Jmenuje se Brazo Alkher,“ řekl. „Neumím si představit, že by tomu Člunu dal víc Šancí vystřelit, než jenom jednu.“

„Smím něco namítnout, pane?" zeptal se MacDowell.

Poprvé se zdálo, že Rhodanovi tvrdnou rysy a na cele mu vyvstala kolmá vráska.

„Nikdo na této palubě nepotřebuje svolení, aby řekl svůj názor," řekl s mírnou výčitkou v hlase.

MacDowell pochopil, že udělal chybu, ale hrdost mu nedovolila změnit stanovisko. Nedokázal se vymanit ze skořápky strnulosti, do které se už před léty schoval.

„Pokud člun cizinců zničíme, pane, nebudeme už mít možnost zjistit o koho jde a jaký měl úkol," řekl.

„Já vím, doktore," odpověděl Rhodan a vstal.

Ve dveřích se ještě otočil a podíval se na MacDowella. „Myslím, že byste se měl častěji ukazovat ve velínu. Umím si představit, že by vás bavilo účastnit se našich debat, doktore."

S těmito slovy odešel z kajuty, aniž by MacDowellovi dopřál čas k odpovědi. Doktor se otočil a klesl na lůžko.

„Jsem osel, Shelby," řekl tiše, ale zároveň mu došlo, že jeho ryba zůstala na Zemi a že ji jeho zástupce Joe David pravděpodobně právě krmí.

Sáhl po knize, aby ji otevřel, ale než to stačil udělat, reproduktor nade dveřmi oznamoval: „Všichni muži na svá místa! Bojová pohotovost!"

^ A ^ ,

MacDowelllem to trhlo. Chvilí bezradně ležel na posteli a naslouchal dusotu kroků na chodbě. Z reproduktoru se ozývaly další a další rozkazy a jeden z nich zněl: „Doktore MacDowelle! Přijďte prosím ihned do velínu. Náš malý přítel má zajímavou návštěvu."

... • ,

MacDowell se vyřítel z kajuty. Instinktivně vytušil, že se

odehrálo něco podstatného. Jinak by Administrátor nevyhlašoval poplach. O tři minuty později už byl ve velitelském a navigačním velínu IRONDUKE. Většina důstojníků, která tu obvykle vykonávala svou práci, byla přítomna. V koutě stáli mutanti, jenom Gucky tvořil výjimku a ležel na pohovce.

„Z hyperprostoru materializovala vesmírná loď!“ oznamoval Rhodan. „Strukturální zaměřovače okamžitě zjistily otřes prostoru. Už tu máme údaje, jedná se o dvoukilometrového obra. To je délka. Šířka trupu činí asi pět set metrů. Je to válec, stejný jako malý člun.“

„Patří k sobě,“ vyhrkl MacDowell.

„Ano, doktore,“ suše konstatoval Bully.

Tváře mužů byly zarudlé vypětím a MacDowell tomu rozuměl. I on najednou cítil zvláštní mrazení, střídané vlnami horka, které ho polévaly. V hlubinách vesmíru toho bylo ještě tolik neznámého!

„Obří válec byl přivolán signály člunu,“ přerušil jeho úvahy Rhodanův hlas. Administrátor byl patrně jediný, kdo si na palubě udržel chladnou hlavu.

„Kdo sem vyšle takovou velikou loď, určitě sleduje jasný cíl, pane,“ mínil Claudrin. „Kdo by mohl být tady na Snarfotu pro cizince důležitý?“

„Třeba tam rostou obří mrkvičky?“ zašeptal Gucky.

„Tiše, prcku,“ uklidnil ho Rhodan. „Rád bych znal odpověď na tuto otázku, plukovníku. Ale jedna věc mě přece jen napadla.“

„Nenapínej nás, Perry!“ vyzval ho Bull.

„Vzpomínám si na zprávu našeho agenta z Azgoly,“ poznamenal Rhodan. „Na podrobnosti hlášení o přistání dvou lodí... Nej dřív jedné malé a pak jedné velké. Potom tam začal růst mech...“

„Byly stejně velké jako tyhle dvě!“ nadšeně zvolal Bully.

„To přece nemůže bejt náhoda... Tak proto je tady s náma doktor MacDowell. Perry, tys zase jednou správně .vytušil, o co tady půjde!" '•

„Spojíme se s Atlanem. Počítačový mozek Arkonu by nám měl pomoci..."

Odpověď netrvala dlouho.

I Regent stvrdil, že by mělo jít o stejné lodě, které několik měsíců předtím přistály na Azgole.

^^^

V hangáru IRONDUKE Čekaly speciální Čluny. Byly různě vybaveny a většina z nich představovala značnou bojovou sílu. Rhodan mohl přes monitory sledovat, co se v hangáru odehrává.

„Vesmírná torpéda připravena, pane," hlásil mu právě technik Tuff Pelant. „Niles kontroluje speciální ochranné štíty proti zaměřovacím paprskům."

„V pořádku, Tuffe," s vážnou tváří přikývl Rhodan. „Dejte mi vědět, až budou všechny tři čluny připraveny ke startu."

Pelant potvrdil a Rhodan vypnul spojení.

Pak se obrátil a podíval se na napjaté tváře mužů ve velínu. „Ještě jednou v krátkosti zopakuji náš plán. Nechceme vyvolat bitvu, proto se musíme chovat velmi opatrně a nevojensky, ale přitom musíme získat co nejvíc informací. Až budou tři speciální třímístné Čluny připraveny, vletí do soustavy Snarf. Pod ochranou librační zóny je cizinci nezaměří. Gucky poletí společně s Goldsteinem a Heystensem. Ras Čubaj poletí s Tuffem Pelantem a André Noirem. Tako Kakuta bude doprovázen Wuriem Sengem a Dr. Chesterem MacDowellem, který mě osobně požádal, aby se směl účastnit akce. Musí se nám podařit dostat teleportery do blízkosti lodí. cizinců. Čubaj,

Kakuta a Gucky pak převezmou nejdůležitější část úkolu a skočí na jejich paluby. Kakuta navštíví průzkumný Člun a Gucky s Rasem teleportují na obří loď. Posádky člunů přistanou na Snarfotu a vyčkají v bezpečném úkrytu na další instrukce,"

Gucky se pobaveně protáhl. Oči mu jiskřily.

„Můžeš se na nás spolehnout, Perry!" zvolal jasným hlasem. „Však my jim ukážeme, kosmickejm zemědělcům!"

„Rád bych, abys šel do akce zodpovědně, poručíku Gucku," odvětil Rhodan.

Myšob na něj mlčky zíral Seskočil z křesla a blížil se k Rhodanovi. „Poručíku Gucku?"

: Ale Rhodan už neměl čas na slovní hříčky. Jednak se z hangáru ozvali technici, že připravili čluny, a jednak major Krefenbac od zaměřovačů vykřikl: „Honem, pane! Velká loď opouští oběžnou dráhu!"

Rhodan se zahleděl na monitory zaměřovačů.

„Obávám se, že budeme muset náš plán poněkud změnit," řekl věcně.

„Co se stalo, Perry?" zeptal se Bull. <

„Něco, nač jsme zapomněli," odpověděl Rhodan. „Velká loď se chystá přistát."

^^^

Každý člověk dokáže vyvinout nadlidské tempo i úsilí, když to vyžaduje situace, ale roboti ne. Pracují pořád podle programu. Arthur pracoval ve stále stejném tempu. Slovo spěch nemá pro robota žádný význam, pokud mu není uloženo do paměti. Když si člověk pospíší, většinou to udělá na základě citových hnutí, kterých není ani nejsložitější stroj jednoduše schopen.

Přeneseno na poměry, které vládly na velké lodi, to znamenalo, že Arthur neopravoval závadu druhého posla tak rychle, jak to vyžadovala situace. Velká loď musela nadále kroužit po oběžné dráze a Čekat, až Arthur dokončí opravu posla. Během té doby Trojka nadále zásobovala vysévací mužstvo energií a v obřích skladech se probouzely k životu tisíce vysévacích robotů.

Kvůli šetření místem byli roboti naskládám prakticky na sobě v Šachtách. Vedle každé šachty vedl výťah, který je vynášel až nahoru ke stroji.

Tam byl vydán impuls a robot se probudil k elektronickému životu. Potom se snesl jiným výtahem dolů, aby nabral nádrž se semeny. • , , . -

Na lodi bylo celkem 300 šachet po 100 robotech.

Arthur se nenechal mobilizací vysévací armády rušit a klidně pokračoval v činnosti. Když pak konečně uzavřel zářadový kryt posla a aktivoval jej, poněvadž už byl znovu v pořádku, bylo 30 000 speciálních vysévacích robotů připraveno k Činnosti.

Spojař dal informaci Scoutu, Arthur opustil výstup Vysévací lodi a pomocí malé zářadové trysky se přemístil zpátky na Scouta.

i

^ ^ ^

Byl to fantastický pohled. Překonával vše, co Rhodan a jeho muži zatím znali z robotiky - i když se to zobrazovalo pouze na monitorech panoramatické obrazovky.

Obří loď přistála na náhorní plosině a silný energetický paprsek sežehl celé lesy a křovím porostlé prérie. Pak se otevřely mocné chřtány výstupů z lodi a do kouře spáleniště začali klesat roboti, roboti, roboti.

Byl to nekonečný proud, jediná černá masa kovových těl.

Perry Rhodan si nevzpomínal, že by někdy v životě viděl tolik strojů pohromadě.

„Jsou jich tisíce," vyhrkl Bully.

Nad povrchem planety se roboti rozlétali na všechny strany. Rhodan si přitom všiml, že to jsou roboti nejrůznějších tvarů a podob, ale všichni létali. •

Aniž by spustil pohled z obrazovky, řekl: „Připravte krátký lineární let, plukovníku."

„Ano, pane!" zaduněl Epsaleranův hlas, jako by se jeho majitel právě probral ze sna. .

Ale nebyl to sen.

„Pokračujeme podle plánu," přikázal Rhodan.

Proud robotů náhle přestal vytékat a velké vstupní brány vypadaly opuštěně. Roboti, kteří opustili palubu jako poslední, však nenásledovali své předchůdce, rozptýlili se do vějíře a pak spustili bělostný déšť.

„Co to je?" vyhrkl Claudrin.

„Začínají vysévat," odpověděl Rhodan. „Celý tento svět pokryjí mechem. Nezapomenou ani na píd' země."

„Proč?" vyzvídá Bully. „Proč vysévají ten mech?"

Rhodan natáhl paži a ukázal na monitor: „Azgola a Snarfot jsou kyslíkové světy. Vypadá to, že roboti vysévají jen na podobných planetách."

„Jistě," překvapeně opáčil Bully. „Známe podmínky, ve kterých ten jejich mech může růst." .

„Země," pomalu vysvětloval Rhodan, „by pro něj byla naprosto ideálním místem." -

„Lod' k lineárnímu letu připravena, pane!" zaduněl Claudrinův hlas.

„Díky, plukovníku. Zbraňová centrála připravena?"

„Ano, pane!" ozval se Brazo Alkher.

„Pelante, co čluny?"

„Mohou vzlétnout, pane!“ „Plukovníku, začínáme!“
zvolal Rhodan.

^^^

Snarfot nyní už pokrýval téměř všechny monitory.

„Otevřít hangárové výstupy!“ přikázal Rhodan. :

Trímístné čluny klouzaly po kolejnicích k výstupům. Dr.
MacDowell slyšel Rhodanovy rozkazy ve sluchátkách.

„Ven s nimi!“ křikl Rhodan a jenom díky absorbérům přetížení to
doktora MacDowella nezamáčklo do opěradla jeho křesla, protože
čluny rázem přidaly na rychlosti a vylétly z mateřské lodi.

IRONDUKE se tak během několika vteřin proměnila v" objekt,
který připomínal jednu z hvězd na obloze. Čluny se bleskurychle
vzdalovaly od mateřské lodi.

Hned poté stíhala jedna událost druhou. Mnoho se jich odehrálo
zároveň - jedna hrozivější než druhá.

^^^

Kovová klapka se otevřela a uvolnila prostor lesklé čočky, která v tu
chvíli připomínala hadí oko. Pozorovatel ihned viděl situaci a hlásil
ji do nitra Scouta. Cizí loď materializovala v bezprostřední blízkosti!
Spojař Scouta ihned volal mateřskou Výsevnou loď, která okamžitě
zareagovala a instalovala zbraně. Scout žádné neměl. Velká
válcovitá loď byla podstatně důležitější, takže na ni její stavitelé
nezapomněli, když šlo o její ochranu. Zbraň byla okamžitě
připravena k boji.

I na Výsevné lodi si přístroje všimly cizího křižníku. Vysévací
mužstvo bylo uvedeno do stavu bojové pohotovosti.

Obě lodě zůstaly ve spojení.

Pak se stalo něco neuvěřitelného — něco, co stavitelé nezakalkulovali: na palubách obou lodí se objevily organické bytosti. Dvě na Výsevné lodi, jedna na S.coutu.

V dokonalé souhře kybernetických lodí to znamenalo neuvěřitelný anachronismus.

Zbraň byla odpálena a Arthur dostal za úkol odstranit živé vetřelce.

I uvnitř Výsevné.lodi byli poslové nastaveni na zneškodnění vetřelců.

Potom velitel odpálil dvě zbraně najednou.

^^^

MacDowell v životě nepřemýšlel tak rychle jako nyní.. Viděl před sebou Senguova úzká záda. Mutant seděl trochu zkrouceně v pilotním křesle a Tako Kakuta se vedle.něj usmíval.

Na, monitoru bylo zřetelně vidět válcovitou siluetu malé lodi, která nadále kroužila kolem Snarfotu.

Rhodanův úkol pro teleportery zněl: „Všechny stroje lodí učinit nepoužitelnými, aby lodě nemohly uprchnout.“

Kakuta o tom rozkazu přemýšlel a doufal. Že, jej dokáže provést.

„Kdy skočíš, Tako?“ zeptal se ho Afričan Sengu.

Kakuta vydal jakýsi zvuk, který měl být smíchem. Ještě nikdy předtím se necítil tak nejistě jako nyní. Zahleděl se na monitory a pak hlesl:

„Ted!“

Pro MacDowella, který nikdy předtím nic podobného neviděl, to byl neuvěřitelný pohled. Kakuta dematerializoval. Rozplynul se mu v mlze... a byl pryč.

Sengu se chopil řídicí páky člunu. „Tak, doktore, a přistáváme," křikl přes rameno.

^ ^ ^

Kakutovy atomy se v nezměřitelném, nulové Čase zase pospojovaly do původního tvaru. Japonec materializoval a v mžiku si lehl na podlahu. Byla to docela normální reakce, když člověk zváží, že se octl na palubě cizí lodi. Musel počítat s ostřelováním nebo s útokem protivníka.

Skulil se ke stěně a rozhlížel se.

Nikde neviděl žádnou živou bytost. Oddechl si a položil ruku na stěnu, že vstane. Ale to raději neměl dělat, protože v tu chvíli se mu v dlani cosi pohnulo. Vyjeveně vykřikl a reflexivně ji stáhl zpět.

Zíral na stěnu. .

Otevřelo se tam jakési víčko. Pod ním bylo oko, které na něj •de shlíželo. .

Mutant se v tu chvíli nedokázal pohnout. Měl pocit, zeje sledován, a nebylo mu z toho dvakrát dobře. Tasil dezintegrátor a namířil na oko. Víčko okamžitě zaklaplo a oko zmizelo. ,

Kakuta si však byl jist, že se tu o něm už ví.

Ohlédl se a všiml si, že kabel za ním se chvěje. Na opačném konci se objevil kapkovitý útvar. Visel jako na laně a pohyboval se směrem k němu. Kakuta zapomněl na své paranormální schopnosti a dal se na úprk.

Po chvíli se zastavil a ohlédl se.

Přístroj, nebo co to bylo, prostě ta kapka, se rozhoupala, protože Kakuta při útěku zavadil o kabel. Kapka se však nezadávila. Nyní byla asi deset metrů od něj a rychle se přibližovala. Mutant chtěl prchat dál, ale byl už prakticky na konci chodby...

A skočil. $\wedge$ '

 $\wedge$

Vtom se zastavil.

Jedním skokem se octl o kus dál, otočil se, a zmáčkl spoust

 $\Delta \quad \text{---}^* \text{---} \quad \Delta$

- „Naved'te IRONDUKE na oběžnou dráhu, plukovníku," přikázal Rhodan kapitánovi lodi.

Náhle se mu udělalo trochu nevolno a než o tom mohl začít přemýšlet, zamlžil se mu zrak a během několika vteřin ztratil

- 32

Když IRONDUKE pronikla do soustavy Snarf, Claudrin sice přibrzdil rychlost letu, ale při vědomí, že vstoupí na oběžnou dráhu, už neudělal nic, čím by zbrzdil volný pád lodi.

Nyní už to nemohl udělat.

Ležel v bezvědomí na podlaze s pažema přes Bullyho. Ve-lín ztichl. Vypadal jako opuštěný. IRONDUKE se řítí přímo proti Snarfotu.

Z vysílačky se ozval hlas Tuffa Pelanta.

„Pane, proč se nehlásíte? Haló, IRONDUKE!“

Zopakoval volání.

„IRONDUKE! Ohlaste se!“ //

Nic.

Znovu a znovu se snažil, ale marně.

IRONDUKE dospěla k horním vrstvám atmosféry.

• ^ ^ ^ .

Zkušenost z bezpočtu akcí proměnila Rase Cubaje v chladného kalkulátora, který dokázal v každé situaci odhadnout své šance a zachovat se podle toho. Afričan věděl, že je prakticky nezranitelný, pokud se mu podaří včas zareagovat. Rychlost, se kterou jednal krátce po materializaci, mu už několikrát zachránila život.

Naposledy se podíval do Pelantovy ustarané tváře a soustředil se ke skoku. Hypnotik André Noir tam seděl jako by se ho to všechno ani netýkalo.

Mutant skočil a octl se na spáleništi kdesi v horách. Napravo od něj v údolí stála Vysévací loď. Výstupy musely být na druhé straně, protože z jeho stanoviště je nebylo vidět. V blízkosti se nikdo nepohyboval, takže Čubaj zvolna pokračoval v cestě.

Musel se co nejrychleji dostat do lodí. Mysob tam možná už

byl a potřeboval pomoc. Dokonce se mu zdálo, že cítí pach spáleniny, ale to byl nesmysl, protože měl helmu a skafandr a nemohl tudíž nic cítit.

Čubaj skočil podruhé... a ponořil se po kotníky do moučnatého prášku. Choval se klidně. Protože tam byla upíná tma, neviděl, kde je.

Rozhodl se, že si zapne přilbovou helmu, přestože tím značně zvýší riziko odhalení. Světlo dopadlo na šedivé stěny. V Kuželu světla se vznášely milióny jemných částíček prachu. Vytáhl pravou nohu. Šlo to bez větší námahy.

Náraz přišel tak náhle, že padl k podlaze helmou do toho prášku. Když vstal, musel si ji dlaněmi otřít, aby vůbec viděl.

Nyní už taky věděl, co se vlastně stalo. Ta podivná hmota klesla o pár metrů níž... Už věděl, kde se nachází: byl v jakési nádrži, která byla zpoloviny zaplněna semeny „špekového“ mechu, jak Gucky nazval tuto podivnou odrůdu lesního porostu.

^ ^ ^

Gucky byl od přírody neúnavný optimista a to způsobovalo, že byl víceméně neustále lehkomyšlný.

Materializoval uvnitř lodi a přistál na Šikmé ploše. Trochu potácivě se rozhlížel. Na té podlaze se mu něco nelíbilo!

·
Zastavil se a zamyšleně se díval dolů pod packy. Podlaha připomínala šachovnici. Ovšem nebyl to vzhled, co Guckyho iritovalo. Tahle podlaha totiž nebyla stvořená, aby se po ní pohybovaly živé bytosti! Ale kdo tedy?

·
Kráčel dál po chodbě, ale nebyl si vůbec jist, jestli to je chodba.

·
Najednou se před ním něco pohnulo a rozhoupalo se mu to

před obličejem. Byl to jakýsi spirálovitý výběžek, na jehož konci viselo něco jako nádor.

Guckymu vstaly chlupy na hřbetě. Nasadil své telekinetické síly a pokusil se tu věc někam odstrčit. Zmizela ke stropu a zkroutila se tam do klubíčka.

„Správně, pekelnej stroji," spokojeně přítakal myšob. „Však tě ta zvědavost přejde."

Než mohl skončit řeč, věc zmizela ve stěně.

Gucky si uvědomil, že se tu o něm už asi musí vědět.

Ale kdo?

Kdo o něm věděl?

Gucky vytušil, že nebude jednoduché najít pohonné agregáty této lodi, nemluvě o jejich vyřazení z provozu. Bez pomoci Rase Čubaje by to sám nikdy nedokázal.

Ale,kde byl Ras?

Myšob prohledával okolí svými telepatickými schopnostmi a objevil Čubajovi impulzy. Nebyly daleko, ovšem zároveň taky poznal, že se Afričan nachází v ohrožení. Jiné myšlenky však necítil. Zdálo se, jako by na lodi byly jenom dvě myslící bytosti: Ras a Gucky. Tohle vypadalo na opravdový problém.

Chodba se začala zužovat, myšob se ne a ne dostat dál. Bezradné se zastavil.

Na boku se ve stěně otevřela díra. Než Gucky stačil proklouznout, vyjelo z ní něco, co připomínalo obrácenou dětskou vaničku. Nepříjemně to bručelo. Gucky pochopil, že ta věc má v úmyslu pouze jednu věc - zabít vetřelce.

^ ^ ^

Tako Kakuta hned věděl, že nepřítele v temnotě nezasáhl, a vykřikl bolestí, protože vrazil do stěny. Zapotácel se a upadl. Zůstal tak a lezl dál po čtyřech.

Vtom se před ním rozjasnilo. Spatřil jakousi šachtu. Místnost, do které se dostal, byla neuvěřitelně malá, a monstrum, se kterým ji sdílel, mu nenechávalo mnoho místa.

Z posledních sil vlezl do šachty. Přístroj ho z nějakého důvodu nenásledoval hned.

Šachta byla nízká, takže Tako musel jít shrbený a nemohl se tudíž pohybovat rychle. Dalšího teleportačního skoku do neznámého nitra lodi se bál.

„Rn-rrummmms! Rrrrrummmms!“ ;

Zvuk mu rval nervy a když se ohlédl, uviděl stroj, který vycházel z místnosti. Nebyl nijak zvlášť velký, ale dlouhý a si-‘ roky, a zaplňoval celou Šachtu. Z Kakutova pohledu to vypadalo, jako by ten stroj byl nesen na vzduchových polštářích. Pozvedl dezintegrátor a vystřelil. Přímo před strojem vyvstaly modré blesky a oslnily ho. Robot - protože nic jiného to nemohlo být - zůstal zcela nepoškozen a řítil se Kakutovi v ústrety.

Kakuta si uvědomil, že se ho žádným střelením nezbaví. Rozběhl se tedy a utíkal. Od stropu visely podivné útvary, které mu připomínaly hasicí zařízení, ale bylo to průhledné a uvnitř to nazelenale pulzovalo.

Vyhýbal se tomu, až objevil boční chodbu a vběhl do ní. Tam se zastavil, lapal po dechu a Číhal na robota. Soustředil se na Šachtu a provedl krátký teleportační skok. Když materializoval, ještě viděl, jak stroj mizí za rohem, zatímco on. sám se octl zpátky na původním stavišti. Posměšně se ušklíbl, ale ta věc se už zase vracela...

" '.

Zopakujeme si to, řekl si v duchu mutant a skočil zpátky do boční chodby. Když materializoval, už byl očekáván. Cekalo tam na něj malé provedení robota, a hned po něm hmátlo čtyřmi mechanickými pažemi.

Teleporter se rezignovaně nechal sevřít ,a odnášet. Snadno

se mohl vysvobodit Jediným teleportačním skokem, ale doufal, že ho robot konečně odnese tam, kam se chtěl dostat: do velínu nebo do strojovny lodi.

Kdyby jenom tušil, jaký má Arthur úmysl, úsměv by mu rázem ztuhl ve tváři do grimasy strachu.

^ ^ ^

Jako každá jiná loď sluneční flotily disponovala IRONDUKE automatikou, která okamžitě převzala řízení, jakmile lidský faktor selhal. Obecně tomu bylo tak, že fungující pilot přepnul na automatiku. Jakmile ruční řízení vypadlo, aniž by autopilot převzal úkoly svého lidského předchůdce, určitou stanovenou dobu se nic nedělo. Teprve když rychlost neřízené lodi překročila jisté bezpečnostní hranice, automat převzal řízení.

Skutečnost, že se tato bezpečnostní hranice pohybovala pod deseti minutami, zachránila posádce IRONDUKE život.

Autopilot se chopil vlády nad lodí, vytáhl ji z atmosféry planety a vzlétl do mezihvězdného prostoru. :

Na palubě byl klid.

Muži na Snarfotu osaměli. Nemohli počítat s podporou IRONDUKE. Šest lidských mutantů, dva muži a jeden myšob stáli tváří v tvář dokonale fungující mašinérii.

^ ^ ^

Dr. Chester MacDowell stál v pootevřeném vstupu člunu a díval se na krajinu. Ve výzkumném ústavu prostudoval mnoho snímků cizích planet, ovšem realita je vždycky něco docela jiného. Vědec byl dokonale zaujat přírodou a všelijakou havětí, která před ním lezla, poletovala nebo se zavrtávala do země.

Wuriu Sengu k němu přistoupil a ledabyle poznamenal:
„Támhle nad lesem, doktore: dva sející roboti!"

Když MacDowell vzhlédl, už jich tam bylo pět. Letěli rovnoměrně vedle sebe a pouštěli za sebou závoj semen.

„Lod', která je přivezla, stojí tři míle odtud, doktore," řekl Sengu.

„Můžeme tam odletět s pomocí arkonidských bojových obleků, ovšem riskovali bychom útok robotů."

„Co navrhuje?" věcně se zeptal vědec.

„Půjdeme pěšky," pobaveně opáčil Sengu.

„Pro mě je to docela nový pocit, Sengu," vysvětloval doktor.

„Jsem na cizí planetě poprvé v životě. Zatím jsem viděl jenom samé obrázky, ale to je něco docela jiného."

Sengu se znovu usmál.

• ^

„To pomine," ujišťoval svého druha. „Já sám si teď už nedokážu vzpomenout, nač jsem myslel tenkrát, když..."

Zmlkl a zapnul agregát svého transportního obleku. Zároveň aktivoval ochranný energetický štít člunu pro případ. Že by na něj chtěli zaútočit roboti.

Vyrazili.

Země pod Dowellovými nohama byla neobvykle měkká a poddajná. Vzpomínal na své tulácké časy... Co vlastně byli nyní jiného, než tuláci po hvězdách...?

Vtom vrazil do Sengua, který se před ním zastavil. Zamumlal omluvu, ale mutant mávl rukou.

:

„Vědí o nás," řekl tiše.

Přímo nad jejich hlavami se vznášel výsevní robot a sypal na ně jemný prach.

, .

„Je jenom jeden," rychle vysvětloval mutant. „Když se na chvíli rozdělíme, dostane se do neřešitelné situace, protože nebude vědět, za kým má jít. Pojd'te, doktore!"

Sengu se ponořil do květin a MacDowell se rozběhl opač-

ným směrem. Po chvíli se zastavil, aby zjistil, jestli je pronásledován.

Překvapeně zjišťoval, že si jich robot vůbec nevšímá. Dál plul stejným směrem a vyséval mech. Vědec se tedy otočil a pomalu se vracel za svým druhem.

„Všecko v pořádku, doktore?“ ozvalo se z vysílačky.

„Jisté. Ta věc si nás vůbec nevšímala.“

„Jenom seje,“ lakonicky se zasmál Sengu a dodal: „Vidíte ten strom s velkými listy?“

Vědec přikývl.

„Za chvíli tam dorazím. Počkám u něj.“

„V pořádku, Sengu,“ odpověděl doktor a vykročil.

Ale z křoví proti němu vzlétl stín a vrazil do něj. Vydalo to přídušený výkřik a Sengu ztratil rovnováhu. Così chlupatého a rychlého zmizelo v nesmyslném strachu před MacDowelllem. Vědec padl na záda, až pod ním zapraskaly větve.

„Co se děje, doktore?“ zeptal se Sengu. „Jste zraněn? Stalo se vám něco?“

„Hned přijdu,“ opáčil do náramkové vysílačky MacDowell přes zatnuté zuby. Udělalo se mu špatně, musel zvracet; Tiše sténal. Na čele mu vyvstal studený pot.

Musím vstát ze země, pomyslel si,.

Ale nešlo to. Nemohl se hnout. Obrovitý brouk se mu škrábal po helmě. MacDowell sledoval z bezprostřední blízkosti precizní práci broukových nohou.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Sengu.

„Jdete napřed,“ hlesl MacDowell. „Nečekejte na mě.“ To bude páteř, pomyslel si, asi jsem si ji zlomil.

Sengu cosi řekl, ale MacDowellovy smysly se už kalily. Říkal si, že asi umírá. Rozhodl se, že tedy zemře s úsměvem na rtech. Až ho tu Sengu najde, tak...

Vědec měl náhle dojem, že leží na louce. Byla noc a z dál-

ky slyšel hučení aut. Vedle něj seděl nějaký muž v houpacím křesle... Hvězdy byly blízko, docela blizoučko... .

Když ho Sengu o-necelou hodinu později našel, MacDowell už byl mrtev.

^^^

Robot se zastavil a Kakuta protočil krk, aby lépe viděl. Ještě se nevysvobodil ze zajetí, ovšem to, co viděl, ho nenaplnovalo žádnou velkou radostí. Neviděl žádné přístroje ani nástroje. Viděl jenom ty paže, které ho pevně svíraly, jinak nic.

Robot byl patrně u cíle, protože ho chytil o něco pevněji. Japonec se proto rozhodl provést jakýsi pokus.

„Slyší mě tady někdo?" zvolal interkosmem.

Robot ho přitom pozoroval, ale nijak nereagoval.

„Nemůžeme tady navěky zůstat stát," přívětivě dodal Kakuta. „Copak není možné se nějak dohodnout?"

Arthur zachrčel a pokračoval v cestě. Přímo před ním se ro-zestoupila stěna a uvolnila pohled do místnosti, která v Kakutovi probouzela vzpomínky. Tahle místnost mu byla povědomá. Robotovy paže povolily a Kakuta náhle stál na vlastních nohou.

,

Svraštil čelo a rozpráhl ruce.

„Takže si začínáme rozumět," řekl robotovi.

Ale robot se obrátil a ujížděl pryč.

„Stát, příteli, stůj!" volal za ním Kakuta. „To mě tady necháš samotného?"

Arthur se nevyjadřoval o svých dalších úmyslech a, ocelová brána se za ním zavřela.

Kakuta přemýšlel. Ne,- tohle pro něj nebylo žádné vězení. Stačilo se jen maličko soustředit a mohl teleportovat na svobodu.

.Vtom uslyšel nějaké nové zvuky. Prudce se otočil. Trhlo to s ním a cosi ho unášelo, jako kdyby byl nasáván do centra větrného víru.

Udělal se mu Špatně. Přes plastik helmy viděl nekonečnou černotu, do které padal.

Vtom pochopil, kam ho robot odnesl a co se s ním stalo.

Posledních pár minut stál ve výstupu z lodi. Pak se otevřela vnější vrata a vakuum ho vtáhlo do vesmíru.

Byl kdesi v mezihvězdném prostoru...

^ ^ ^

Gucky se vznesl ke stropu, protože robot po něm vystřelil z neviditelné zbraně a stěna za ním krystalizovala pod zásahem. Pak se rozpadla. Mutant aktivoval telekinetické síly a zablokoval robotův pohon.

Stroj se však pohyboval dál.

Gucky nechápavě zíral dolů. Věděl, že nemůže zároveň blokovat robota a viset přitom pod stropem. Tolik sil neměl a, taky je nedokázal odpovídajícím způsobem dělit. Za normálních okolností však takový zablokovaný robot přestal fungovat a nerozjel se dřív, dokud nebyl opraven. Tenhle však klidně pokračoval dál, jakmile ho myšob propustil ze svých telekinetických sil.

Mutant přemýšlel. Každá další minuta mohla být životu nebezpečná. Pokusil se stroj zvednout celý a praštit s ním o podlahu, ovšem dělila je jakási magnetická síla, kterou neviděl, ale zřetelně cítil. Bránila mu v jeho úmyslech. Sice se mu podařilo to monstrum zvednout, ale tím taky končil.

Instinktivně uskočil stranou a proto ho minula i další robotova střela.

Gucky se rozhodl a teleportoval ve směru za Čubajovými

myšlenkovými impulzy. Přistál v rozlehlé místnosti s bezpočtem bunkrů. • Pak to s ním trhlo. :

Asi dvacet metrů od něj se vynořila humanoidní bytost a blížila se k němu. Gucky jí okamžitě nasadil telekinetický Šok.

„Gucky!“ křikl kdosi v myšobových sluchátkách. „Copak ti , přeskočilo?“

Myšob vyjeveně vytřeštil oči. Tahle cizí bytost, pokrytá jakousi bílou hmotou, nemohl být nikdo jiný než Ras Čubaj!

„Rasi,“ hlesl myšob. „Dyt' vypadáš jako moučnej červ!“

Čubaj vstal a zachichotal se. Pak ukázal ke skladišti. „Při- stál jsem uprostřed semen špekovýho mechu,“ vysvětloval. „Pořád to na mě lepší.“

Gucky pochopil, že musí rychle vysvětlit situaci;

„Vypadá to, že na palubě, máme jenom samý roboty. Nenarazil jsem na žádný myšlenkový impulzy. Zatím jsem narazil , na jednoho robota, kterej mě chtěl honem vyřadit z Činnosti.“

„Jak vypadal?“ zeptal se Čubaj.

„Takhle nějak,“ odpověděl Gucky a ukázal za Rasova záda.

Ras se otočil a spatřil dva stroje, které se k němu rychle přibližovaly. , ' „Skočíme támhle, Rasi!“ zvolal Gucky a v mžiku teleportovali. Palba robotů vyšla naprázdno.

„Taky bysme asi už měli začít střílet,“ požadoval Čubaj, když vedle něj materializoval Gucky. Tasil dezintegrátor a namířil na roboty. Hned se zastavili. Gucky však stlačil přítelovu ruku dolů.

„Počkej ještě!“ hlesl.

Čubaj s nevolí odsekl, ale zbraň schoval.

„Momentálně pro nás představují jedinou možnost, jak se dostat do stroje lodi,“ uklidňoval ho Gucky. „Jestli je zničíme, budeme muset pár hodin pátrat, než ji najdeme.“

. Teleporter si uvědomil, že myšob má pravdu. Museli v té nebezpečné hře pokračovat.

Kosmická loď byla příliš cizokrajná a příliš se Ušila od dosud známých konstrukcí.

„Sem," zašeptal Gucky, přestože bylo vyloučeno, aby svůj úkryt udržel před roboty v tajnosti. -",,..'

Gucky pak jednal čistě instinktivně — a to jim zachránilo život. Popadl totiž Afričana za paži a teleportoval.

Do mihotání dematerializujících teleporterů se vysypal tunový proud semen špekového mechu. Místnost se zaplnila bílou mlhovinou, mračno semen v mžiku naplnilo celý prostor. Dokonale fungující harmonie lodi utrpěla těžkou ránu - poškodila sama sebe,

Oba teleporteři na poslední chvíli zmizeli a ponořili se hlouběji do lodi.

^ ^ ^

Když byl asi míli od lodí, Wuriu Sengu narazil na hypnotika Andrého Noira. „Počkejte, André!" zvolal.

Mutant se zastavil a zamával. Uprostřed pravěkých rostlin vypadal jako trpaslík.

„Pelant zůstal na palubě člunu," oznamoval Noir. „Neměl spojení s IRONDUKE a teď chce zjistit, co se vlastně stalo."

Sengu měl z té informace velmi nepříjemný pocit. Lineární loď byla jejich záchranou, kryla jim záda, znamenala bezpe-

v /•

ČI...

„Třeba je spojení mezi námi nějak rušeno," řekl zamyšleně.

Noir pokrčil rameny.

„Kdyby tomu tak bylo, Rhodan by už docela určitě zaútočil," řekl.

„Musel by se domnívat, že protivník na naše tři čluny zaútočil a že nás zneškodnil."

„Jednu tragickou zprávu bych už měl," poznamenal Sengu.
„MacDowell zemřel. Měl nehodu."

Noir se zamračil. Vědcova náhlá smrt pouze potvrzovala, jak nebezpečný úkol měli - a jak šťastný mohl být ten, kdo tohle přežil.

„My šlím," řekl tiše Noir, „že to byl nejspíš velmi osamělý muž."

Sengu přikývl. „Pohřbil jsem ho tam," řekl a ukázal za sebe.
„Země je tam velmi měkká. Myslím, že se mu tam bude líbit."

Šli dál, až před sebou spatřili obrysy obrovité Výsevné lodi. O sto metrů dál narazili na Goldsteina s Heystensem, kteří potvrdili, že také nemají spojení s IRONDUKE. Pak společně vykročili k obří lodi.

^ ^ ^

Kakuta se vznášel v prostoru a prohlížel si hvězdokupu M13, V jejíž okrajové oblasti se právě nacházel. Japonec toho nikdy mnoho nenamluvil, doma nejraději sedával na verandě a mlčel. Slyšel tam však všelijaké zvuky - zvířata nebo město -ale tohle byla osamělost, jakou neznal.

Točil se kolem své osy, ale vypadalo to, jako by se hvězdy točily kolem něj. Byl centrem, středem veliké vesmírné arény, všechno to nekonečné dění se točilo kolem něj. :

Tako Kakuta věděl, že jeho prostý skafandr ve vakuu dlouho nevydrží. Musel se vrátit na palubu lodě cizinců, aby splnil úkol.

Byl však přece jen trochu unavený, takže teleportoval nepřiliš soustředěně.

Materializoval před třpytivou stěnou, která jako by se skládala z vícera součástí. Robota, který ho vyhodil z lodi, nikde neviděl. Zářivá plocha ho oslňovala, až musel o krok ustou-

pit. Jen zvolna si na to světlo zvykal a rozlišoval podrobnosti.

' \ , . .

Cit mu říkal, že skočil do velínu; Nejdříve ze všeho si uvědomil, že tam nevidí žádnou organickou bytost, a nyní si byl docela jist, že je na robotské lodi.

Ale už mu nezbýval čas na filozofování. Musel konečně začít jednat.

Stěna před ním nebyla jenom z jednoho kusu, byla rozčleněná a tvořila nejrůznější výstupky. Mutant se domníval, že nějaké impulzy odtud řídí celou loď.

Kdyby chtěl Scouta ochromit nebo vypnout, musel by zrušit spojení mezi velínem a zbytkem lodi. Pronikl za stěnu a objevil pevné rudé kabely. Všude byl dokonalý pořádek, až předokonalý...

Takový kabel jistě sloužil k přenosu energie. Kakuta však nebyl blázen a věděl, že zničení takového kabelu by ho mohlo stát život.

Ustoupil o pár kroků a systematicky si prohlížel velín. Umělá inteligence, která se momentálně nacházela v jeho moci, už o jeho přítomnosti docela určitě věděla.

Kakuta se právě zabýval bližším zkoumáním světelné stěny, když do velínu vjel Arthur a rozdělil se na části. Velká střední část robota zůstala u vstupu, zatímco obě boční části se blížily k mutantovi.

Kakuta tasil zbraň a čekal.

Stroje se vzdaly části své útočné chuti a opatrně se přibližovaly. Několik metrů od nich se zastavily a pozorně je šle-. dovaly.

Japonec si prohlédl třídlínného robota a v pátrání po velínu pokračoval už jenom velmi zvolna.

V mžiku ležel na podlaze a křičel bolestí. Robot na něj vystřelil paralyzující paprsky. Kakuta chtěl vyskočit a Utéct, ale

mozek měl prázdný a nedokázal se soustředit. Šok dokonce ovlivnil i jeho teleportační schopnosti.

Rozechvěle se postavil aspoň na kolena, ale měl pořád pocit, že do něj někdo pouští slabou elektřinu. Křikl a překulil se do strany. Ruce ho však neposlouchaly, a když chtěl tasit zbraň, byly jako dvě polena.

Cítil, jak ho někdo chytá a zvedá. Zoufale se snažil provést teleportační skok, ale v jeho zmučeném těle nezůstala žádná energie.

Měl dokonce pocit, že ztrácí vědomí, ale pak začal vidět jasněji a mohl rozpoznat, co se s ním vlastně děje.

Roboti se z něj snažili strhat skafandr.

Počítač lodi patrně logicky usoudil, že se mohl vrátit na loď pouze proto, že ho venku chránil skafandr. Kakuta nemusel být jasnovidec, aby pochopil, co s ním roboti chtějí provést: hodlali ho znovu vyhodit z lodi do volného prostoru.

Tentokrát bez skafandru.

V duchu se sám sebe ptal, proč ho vlastně nezabijí už tady, ale nemělo význam o takových věcech uvažovat, protože logiku jejich programu by stejně nepochopil.

Jedno bylo jisté: pokud ho vyhodí bez ochrany skafandru do volného kosmu, zemře v okamžiku, kdy se otevře vnější brána.

^^^

Nejdřív to znělo jako tikání vzdálených hodin, a pak se to ozývalo nahlas jako klepání.

Gucky pustil Čubajovu paži a rozhlížel se.

„Bez tvé pomoci bych teď už byl mrtvý muž," vyhrkl Afričan a poklepal myšobovi na rameno.

Gucky jen mávl packou.

„Můžeš se mi příležitostně vetřít do přízně a přinést nějakou dobrou mrkvičku," zašklebil se. „Ted' se budeme zabývat tady tím?" řekl a ukázal na tři kupolovité předměty, které vyrůstaly z podlahy. -

„Co je to za zvuk?" nedůvěřivě se zeptal Čubaj. „Zní to skoro jako kdyby někdo bušil kladivem do duté zdi."

„Řekl bych, že tady nemá ani jedno ani druhý," posměvač-ně opáčil Gucky.

„To klepání se ozývá z těch přístrojů."

„Možná, že mají něco společného s pohonem lodi," s nadějí v hlase poznamenal Čubaj. „Pak bychom byli na správném místě."

Nemohli tušit, že stojí-před veliteli lodi, kteří právě svolávali do velínu tři posly, aby podnikli něco proti vetřelcům. Protože se však poslové pohybovali mechanicky, chvíli jim to trvalo.

Gucky opatrně ohmatával svými parasilami tři kopule. Něco mu říkalo, že jsou propojeny. Ano, odtud se rozbíhaly nitky do celé lodi. Stálí v srdci obřího válce, před cizími počítači -nebo co to bylo.

„Nejsi zrovna dvakrát mluvej," postěžoval si Čubaj.

Gucky mu naznačil, že má mlčet. Právě se soustředil a divil se, jak snadno se mu daří pomocí telekineze narušovat spojení mezi kopulemi. Pokud byla celá loď závislá na těch třech kopulích, o čemž mysob ani na chvíli nezapochoyboval, pak ji UŽ prakticky vyřadil z provozu.

Nedokázal říct, které sekce zůstaly nepoškozené, ale v souhře všech sil to znamenalo ochromení lodi.

Vtom Gucky zbystřil.

Zvenčí přicházely myšlenkové impulzy a mezi nimi byl telepat: Goldstein. Gucky se hned pokoušel navázat s ním kontakt, ale jeho protějšek byl vinou nějaké události popletený.

„Co se děje?“ netrpělivě zjišťoval Čubaj, když si všiml napětí v myšobově tváři.

„Před lodí stojí Goldstein!“ oznamoval Gucky. „Právě myslel na něco podivného.“

. Než mohl Afričan vyslovit otázku, myšob mu na ni odpovídal: „Vysévací roboti padají z nebe..., a já vím proč. Rasi.“ „Něco jsi na těch věcech zničil,“ domníval se teleporter. „Jo,“ skromně opáčil Gucky. „Je to jednoduchý, když...“ Jenže do jeho hlasu se přimísily zvuky robotů, kteří vjížděli do velínu. Mysob zmlkl a Ras Čubaj tasil dezintegrátor. „Tak teď mi můžeš dokázat, jak je to jednoduchý,“ řekl.

^ ^ ^

Probuzení bylo mnohem horší než zřícení do nekonečné hlubiny, která stála na počátku jeho bezvědomí. Rhodan si myslel, že se stal zajatcem nějakých lepivých provazů, a končetiny ho poslouchaly jenom tak, jako by se pohyboval .bažinou. V ústech měl ošklivo a hlava mu třeštila. , Vzpomínky se vracely jen zvolna. Perry otevřel oči. Přímo vedle něj dřepěl Jefe Claudrin a překvapeně na něj zíral. Ještě pořád žili a nacházeli se ve velínu JRONDUKE.

Plukovník chtěl něco říct, ale sotva promluvil, zasténal a chytil se za hlavu. Zdálo se, že je, mu ještě hůř než Administrátorovi.

Rhodan se rozhlížel. Všude kolem úpěli jeho muži a snažili se postavit na nohy.

„To mám moc rád,“ zabručel Rhodan a podíval se na Bullyho. Jeho zrzavý přítel se pokoušel o křečovitý úsměv. Lezl po čtyřech.

„Co se stalo, pane?“ vytlačil ze sebe Claudrin.

Stejnou otázku musel Rhodan během následujících deseti

minut ještě častokrát zodpovědět, protože se všechna oddělení IRONDUKE chtěla dozvědět, co to bylo.

Rhodan se chytil rukama za spánky. ,
„Zaútočili na nás," řekl Claudrinovi. „Pravděpodobně zbraní, která neznámým způsobem ovlivňuje nervové dráhy a ochromuje je."

Podíval se na palubní hodiny a nedůvěřivě si otřel čelo. -
„Uplynulo osm hodin, plukovníku," vyhrkl. „Před osmi hodinami jsme odeslali čluny."

Claudrin vykročil k ovládacímu panelu. ,
„Naši loď řídí autopilot," oznamoval. „Soustava Snarf je daleko za námi."

„Jen klid, Jefe," uklidňoval ho Rhodan a definitivně vstal.
„Musíme obrátit kurz. Nesmíme naše muže a Guckyho nechat osudu. Teleporteři mezitím určité něčeho docílili."

„Co když nás nepřítel zase dostane?" zamračil se Claudrin.

„Už jsme varováni," řekl Rhodan. „Pod ochranou librační zóny doletíme až ke Snarfotu a pak zapneme normální ochranný štít." •

„Ti hoši mají asi velkou chuť vysévat ten mech," mínil Bully.
„Bud' mají velkej hlad, anebo sledujou něco jinýho. Co by ale bylo na tyhle planetě tak důležitýho?"

„Tady Alkher, pane."" ozvalo se z reproduktoru. „Máme nějaký cíl?"

Rhodan se usmál.

„Kroťte svou pomstychtivost, poručíku. Obracíme se."

Dříve než mu mohl důstojník ze zbraňové centrály odpovědět, ohlásil se major Krefenbac od hypervysílačky: „To je Pelant, pane. Snaží se s námi navázat kontakt. Zní to už docela zoufale."

•
Monitor se rozzářil a pak se na něm objevila tvář Tuffa Pelanta. Bylo z ní možno vyčíst úlevu.

„Jak to vypadá na Snarfotu?" zeptal se ho Rhodan.
Pelant se zachichotal.
„Zmeškali jste grandiózní divadlo, pane. Vysavači roboti popadali z nebe. Myslím si, že všichni, protože na nebi už nevidím ani jednoho..." ,
„To je Guckyho práce," ozval se Bully. „Řekl bych, že ty jejich vysévací lodi dal zabrat."
„Myslím, že teď můžete s IRONDUKE klidně přistát, pane..."
„Mějte oči dokořán, Pelante," přívětivě opáčil Rhodan. „Za chvíli přistaneme..."

Pelant nadšeně přitakal, pak Rhodan vypnul spojení a řekl:
„Nejdřív se postaráme o jejich průzkumnou loď a povoláme Kakutu zpátky. Musíme se postarat, aby ani jedna z jejich lodí neunikla."

^ ^ ^

Scout ukončil 369. obeplutí planety Snarfot a zahájil další. Paměť palubního počítače byla přetížená, protože musely být neustále vyhodnocovány nové a nové údaje a propočítávány odpovídající kroky.

Spojař ztratil spojení s Výsevnou lodí, což mohlo znamenat; Že se tam vetřelcům vedlo podstatně lépe než na Scoutu.

Scout svého vetřelce přemohl. Šokové vlny ho vyřadily z provozu, takže už nedokázal měnit stanoviště jako předtím. Cizinec však měl ještě ochranu, která mu umožňovala přežití ve vesmíru.

Počítač vydal Arthurovi rozkaz, aby tuto ochranu odstranil a robot se podle toho zachoval. Kakuta se proměnil v rozechvělý bezmocný balík v robotové náruči. ;

Vzduch, který musel dýchat, když mu sebrali helmu, byl du-

sivý a obsahoval jen velmi málo kyslíku, což dokazovalo. Že atmosféra na palubě není obnovována. Nač také? Za normálních okolností loď nevozila živé bytosti.

Třetí šoková vlna zbavila Kakutu vědomí a Arthur odstranil z cizincova těla poslední zbytky ochranného oděvu. Pak robot zvedl vetřelcovo tělo a vyjel z velínu.

Kakuta znovu nabyl vědomí, ale už byl vyloženě bez sil. Připadal si jako polomrtvý a nedokázal ani pomyslet na odpor.

Arthur s ním ujížděl po chodbách a dvakrát použil výtah. Kakuta vytušil, že východ z lodi už nemůže být daleko.

V tu chvíli oznámil Pozorovatel počítačové paměti, Že se cizí kulovitá loď vrací. Scout rozpoznal hrozbu, protože bylo více než pochybné, že by Výsevná loď dokázala odpálit zbraň. Počítač vydal řadu elektronických impulzů. Jeden z nich dospěl k Arthurovi.

Robot pustil Kakutu na zem a namířil si to jiným směrem.

Kakuta se pokoušel zvednout hlavu, ale nedokázal to. Věděl jenom tolik, že ho robot složil. To už byli ve vypustní komoře?

Japonec cítil blízkost smrti, ale neděsila ho.

Podlaha pod ním se zachvěla.

Pomalů začínal chápat.

Tahle loď opouštěla oběžnou dráhu kolem Snarfotu a připravovala se na hyperskok. V jeho nitru se tomu všechno bránilo, ale zůstával ležet a nemohl se hnout. Ani se nechtěl hýbat. 'Chtěl, aby se něco stalo - cokoliv, co by ho dostalo z téhle situace, něco definitivního.

Tako Kakuta vstal. Pomocí nadlidské síly vůle se postavil na nohy, komíhal se jako opilý, ale už neupadl. Tvář měl staženou do bolestivé masky, ale vykročil a tasil dezintegrátor.

Sel hledat Arthura.

^ ^ ^

»

„Já si nepřeji, abyste průzkumnou loď rozstřílel na hadry," podotkl Perry Rhodan. „Nezapomeňte, že na palubě může být Kakuta!"

„Pokusím se, pane," odpověděl Alkher. „Cizí loď zrychluje!" oznamoval Krefenbac. „Tak do práce, pánové!" řekl Rhodan. „Předved'te nám, co umíte/"

IRONDUKE se řítila vesmírným prostorem. „Změna kurzu," zabručel Claudrin a oznámil nové souřadnice. Pak bleskurychle změnil směr letu a v první chvíli to vypadalo, že se od Průzkumníka vzdaluje. Tento manévr byl však klamný, protože se dalo čekat, že i loď protivníka musí změnit kurz a uvolnit se z oběžné dráhy. „Dávejte bacha, Brazo!" zvolal Bully. Válcovitý korpus Průzkumníka se blížil. „Jste připraven, Nolinove?" zjišťoval Rhodan. „Můžeme jít na to, pane. Komando je připraveno a čeká na to, aby mohlo vtrhnout na palubu protivníkovy lodě." ' '

Rhodan nic nenamítal, protože v tu chvíli vyšlehl z jednoho paprskového děla jeho lodi krátký záblesk. „Myslím, že to postačí, pane," klidně oznamoval poručík. Rhodan se podíval na monitor s cizím člunem. „Cizí loď mění kurz, pane!" hlásil Krefenbac. „Myslím, že můžete vyrazit, poručíku," řekl Rhodan do mikrofonu. „Pozdravujte od nás Kakutu."

Hned nato se otevřely hangáry a do vesmíru vzlétlo pět stíhaček. Rychle se vzdalovaly od mateřské lodi, IRONDUKE se mezitím přiblížila k planetě a začala klesat.

^ ^ ^

Zásah Kakutu odmrštil proti stěně. Zbraň mu spadla na podlahu. Měl pocit, že má zlomená všechna žebra. Bolestivě se nadechl a přemýšlel o smyslu té rány. Že by uvnitř člunu něco vybuchlo?

Podlaha se přestala chvět. Japonec se však vyděsil: Že by už proběhla transice? To by ale přece musel cítit bolest z dematerializace!

Odrazil se a šel dál. Pohyboval se na rozkročených nohou, aby měl jistotu, že neupadne- Teprve nyní si všiml, že krvácí z ramene. Robot ho musel zranit.

Kráčel po úzké chodbě a pak ho spatřil:

Arthura!

Robot na konci chodby s něčím zápolil. Bylo to něco, co vytáhl ze stěny. Kakuta netušil, co by to mohlo být, ale dával to do souvislosti s výbuchem. Zároveň pocítil .touhu robotovi překazit práci.

Potácivě pokračoval a když se dostal na deset metrů od robota, sáhl pro dezintegrátor.

Jenomže jej neměl v pouzdře!

Napadlo ho, že mu musel vypadnout, když ho to odhodilo proti stěně.

Přesto však šel dál, paličatě a zarputile.

Arthur přerušil svou činnost a vyslal proti Kakutovi své* vnější části. Mutant se zastavil a sevřel pěsti. Mimoděk spatřil na konci chodby nějaké stíny. Rychle se přibližovaly. ,

Srazil se s jednou částí robota a upadl. Přesto znovu vstal a chtěl bojovat.

„Tako!“ zvolal kdosi. „Utečte od té věci!“

Kakuta cosi zavrčel a máchl pěstí do vzduchu. Minulo ho cosi žhavého.

„Nemá skafandr,“ podotkl kdosi. „Přineste jeden ze stíhačky, Jeffersi.“

A pak někdo Kakutu podepřel a opatrně ho odváděl. Byl to Stana Nolinov. Tako Kakuta v tu, chvíli věděl, zeje zachráněn.

^ A ^

IRONDUKE se objevila jako duch nad náhonu plošinou. Její vstupy se rozevřely a několik stovek mužů v arkonidských bojových oblecích saskakovalo na povrch planety.

I Rhodan se zvolna snášel dolů a pevně přitom svíral paprskomet. Výsevná loď pod nimi stála jako cizí příšera. Claudrin zůstal na IRONDUKE. Svět tam dole se teprve vyvíjel. Tady byly ještě nekonečné bažiny s probouzejícím se životem. Džunglí se ještě procházeli dinosauři a masožravé rostliny jim kladly své pasti. Takhle nějak musela kdysi dávno vypadat i Země.

První muži dole pod ním přistávali na pevné zemi a podle instrukcí vybíhali proti Výsevné lodi.

I Rhodan měkce dosedl. Vedle přistál Bully a triumfálně zamával zbraní.

Přiběhl seržant Holscher a ukazoval na vysílačku.

„Plukovník Claudrin sděluje, že Výsevná loď odvysílala nějaké hyperimpulzy!“ „Asi volání o pomoc,“ zamyšlené poznamenal Rhodan.

„A dostane ji?“ namítl Bully.

„Promluvíme si o tom s Allanem,“ odvětil Rhodan. „Nechá tuhle oblast pečlivě hlídat. Regent zjistí, jestli Výsevné lodi někdo odpovídal.“

Mezitím seskočil i John Marshall. S vážnou tváří přistoupil k Rhodanovi. „Podařilo se mi navázat telepatický kontakt s Guckym,“ řekl tise. „Myšob tvrdí, že můžeme klidně vstoupit na palubu. Goldstein, Čubaj, Heystens, Noir a Sengu už jsou uvnitř.“

„A co MacDowell?"

Marshall se soustředil. Po chvíli tiše odpověděl: „Už nežije, pane."

^^^

„V první chvíli jsme si Ras a já mysleli, že na nás zaútočej, když jsme přišli do velínu. Sáhli jsme po zbraních, ale oni nám naznačili, že chtějí vyjednávat. To, co jsme zničili, jim jasně naznačilo, že se musej mírnit. Zničení tisíců výsevnejch robotů pro ně bylo velkou ranou," vysvětloval Gucky. „Ale když se díváš tady na ty tři kapitány nebo kopule, tak to nejsou tři roboti. Celá loď je jeden velkej robot. Všecko je na všem závislý. Dokonalá harmonie... Zjistili jsme, že loď je rozdělená do tří sekcí a že každou řídí jinej velitel... Jeden z těchhle tří!" vycenil Gucky hlodák a ukázal na kopule.

„To tedy znamená, že na palubě nejsou živé bytosti?" zeptal se Rhodan.

Gucky zavrtěl hlavou.

„Tuhle loď nemůžeme porovnávat s robotskýma loděma Arkonu. Její stavitel musel přemejšlet úplně jiným způsobem než my. Řekl bych, že má větší smysl pro sounáležitost..."

„My jsme individualisti," přikývl Čubaj. „Přemýšlíme soběstačně. Nemáme rádi masovost..."

Stáli ve velínu Výsevné lodi. Rhodan tiše stál a přemýšlel. Co to bylo za civilizaci, co to bylo za kulturu, která postavila tuhle loď? Myslel přitom na Guckyho úvahy. Odkud mysob získal své informace-?

„Když přistávali muži z IRONDUKE, právě jsme je učili naši řeč," řekl Čubaj. . „Co to říkáš, Rasi?" vytřeštil oči Bully.

„Má pravdu," řekl tiše Gucky, „Robot... celá ta loď... se s

náma chtěla dorozumět. Ten stroj je na poli logistiky, prostě perfektní. Vydával zvuky, se kterejma jsme si nedokázali poradit, ale on si poradil s naším jazykem."

Rhodan nevěřicně poznamenal: „Takže si s ním můžeme promluvit?"

„Jo," pokrčil rameny Gucky.

Rhodan se obrátil ke třem kopulím a opatrně se zeptal: „Kdo vás... kdo tě postavil?" -

Příjemný hlas, který vycházel odněkud z kopulí, mu odpověděl: „Stavitelé."

„Jak tví stavitelé vypadají?" pokračoval Rhodan.

„Nevypadají-jsou." ,

Perry se bezradně ohlédl na Guckyho.

„Oni nepřemýšlejí v našich dimenzích a pojmech, Perry," zapištěl.

„Musíš na ně jinak."

„Kdy jste byli postavem?" zeptal se Rhodan.

„Včera."

„Včera?" zopakoval Rhodan, ale pak si uvědomil, že to je zase jen matení pojmů. Včera mohlo být stejně dobře před milionem let jako před třemi nebo čtyřmi roky.

„Sloužíš jistému účelu," opatrně řekl Rhodan. „Jakému?"

„Musím vysazovat mech," odvětila loď.

„K čemu?"

„K výživě stavitelů."

„Kdy sem dorazí Sklizňová loď?"

Odpověď na tuhle otázku byla nejpřekvapivější ze všech:

„Nikdy," řekla loď.

„Proč nikdy?" trval na svém Rhodan. „Nemá přece smysl vysévat, když se nesklízí."

„Sklizňová loď se ztratila," bylo mu vysvětleno.

Rhodanovi přeběhla po zádech horká vlna. Tři lodě sledovaly jistý program, ale něco tu nesouhlasilo. Došlo k defektu

a Sklizňová loď se pohřešovala. Možná byla zničena, ale obě dvě další lodě dál pokračovaly v činnosti podle programu.

Rhodan začínal tušit, že to, co se odehrálo tady na Snarfotu, je jenom počátkem velké hry/ktou budou muset podstoupit v budoucnosti.

Vyslal Cubaje, aby šel ven před loď uklidnit ostatní muže, že je všechno v pořádku. -

Pak pokračoval v dotazech, které kladl lodi. Zjistil, že Stavitelé nemají žaludek ani trávící ústrojí. Na je- jich mateřské planete odjakživa rostl ten mech.

„Proč Stavitelé chtějí mít mech i na jiných planetách?“ zeptal se Rhodan

„Byla planeta Stavitelů přelidněná?“

„Ne, ale planeta časem chladla a rostliny nemohly existovat. Protože Stavitelé neměli jinou možnost, postavili tři lodě: Výsevnou, Scouta a Sklizňovou loď. Všechny tři jednotky byly vyslány. Sklizňová loď měla sklízet úrodu a odvážet ji na mateřskou planetu.“

„Proč Stavitelé nevycestovali?“

„Oni necestují - oni jsou.“

Administrátora zaskočila mučivá myšlenka, ale nechal ji být. Než mohl položit další otázky, vrátil se Ras Čubaj.

„Holscher má zprávu od Claudrina,“ oznamoval. „Atlan oznamuje, že z velké dálky přišly signály, které potvrzují příjem volání o pomoc Výsevné lodi.“

„Tos vyslal volání o pomoc?“ zeptal se Rhodan lodi.

„Ano. Čtyřikrát.“

„Přiletí někdo, aby tě podpořil?“ - „Nikdy.“

Lhala ta loď? Rhodan tušil, že by se mohl vyptávat ještě dlouhé hodiny, aniž by se dostal dál. Buď bylo robotovo vědomí schválně omezeno, aby chránil Stavitele, anebo loď lhala.

Bylo zvláštní myslet na skutečnost, že by tenhle obří ocelový válec mohl být lhář. Další práci bude muset nechat na od- \ hornících, říkal si Rhodan, ale nečekal ani Od nich žádné vel-
ke úspěchy. ;

Rhodan se nakonec rozhodl, že na Snarfotu umístí několik i lodí, které sem přivezou vědce ze Země a Arkonu. | „Moc jsme se toho nedozvěděli," zabručel Bully kysele. ;

' „Ani jsem to nečekal,*' odpověděl Rhodan. „Každopádně budeme tuhle záležitost sledovat, protože Stavitelé jsou podle mého názoru jistě mnohem zajímavější než jejich lodě."

„Nejsou zajímavý...! Oni jsou," opičil se Bully.

Rhodan zůstal vážný. „Myslím, že tato naoko hloupá slova skrývají nějaký podstatný význam," řekl a otočil se ke Guckymu: „Může loď bez cizí pomoci odstartovat?"

„Ne! Na to dám packu do ohně!"

„Vyveď nás ven!" požádal ho Rhodan.

Gucky ťapal napřed. Opustili velín. Poslové zůstali bez hnutí na svých místech, zatímco si velitele vyměňovali informace. Tentokrát nebylo možné provést opravy, neboť neměli Arthura, který by je udělal.

Rhodan a jeho muži vyšli z lodi. S úlevou si oddechli. Bully to konstatoval suše a trefně: „Připadal jsem si tam jako na hřbitově."

Za Rhodanem stála loď, která nemohla manévrovat. Všude kolem se rozprostíraly pralesy. Kouřilo se z nich, pod korunami stromů bublaly močály a všude mezi tím leželi rozseti roboti, ztracené děti Výsevné lodi. Skončili v močálech a pouštích, v mořích a po horách. Pokud se nestane zázrak, časem se ztratí. Spolkne je rozpukaná země po zemětřesení, zaleje je láva nebo je pohltí močály. Čas vše schová a uvrhne do zapomnění.

„Všechno jednou skončí," pomyslel si Rhodan. Pak zapnul
antigrav svého obleku a vznesl se k IRONDUKE...